

Després de la jornada electoral de diumenge, 16 de novembre, el Parlament de Catalunya mostra un mapa polític molt més plural. Com ja va passar en els comicis municipals del passat mes de maig, les forces que fins ara eren majoritàries continuen perdent suport, a favor d'ERC, PP i ICV-EUIA.

CiU ha aconseguit la victòria en nombre d'escons, 46, i el PSC, amb 8.000 vots més, només n'aconsegueix 42. Aquests resultats ajustats, units al creixement espectacular d'ERC, que gairebé duplica la seva representació (23 escons), converteixen la formació liderada per Josep-Lluís Carod-Rovira en element decisiu del futur Govern de la Generalitat.

A
CATALUNYA

ciu

L'hora dels **pactes**

Catalunya supera el bipartidisme

El mapa polític de Catalunya és molt més plural ara que fa quatre anys. Els resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya marquen l'inici d'una etapa que, de moment, reemplaça el bipartidisme per la pluralitat i l'indispensable pacte.

Finalment Convergència i Unió ha obtingut una altra victòria *in extremis*, amb 46 escons. De manera que Artur Mas ha aconseguit portar a bon port el relleu de Jordi Pujol, tot i la davallada de 10 escons. Una davallada que també ha patit el PSC i que ha fet que la llista encapçalada per Pasqual Maragall només assolís 42 escons. Tot i això, val a dir que els socialistes, com ja va passar el 1999, han obtingut un nombre superior de vots, uns 8.000 més que la federació catalanista. Malgrat tot, la distribució territorial del vot ha fet que de nou la victòria sigui per a CiU.

De tota manera, els resultats ajustats i a la baixa de les dues formacions majoritàries han posat ERC, el partit que surt més reforçat d'aquestes eleccions, en l'epicentre de la política catalana. La formació liderada per Josep-Lluís Carod-Rovira ha duplicat pràcticament la seva presència parlamentària, de 12 diputats a 23. Uns resultats superiors als augurats per totes les enquestes. De manera que ara els independentistes tenen a les mans una gran capacitat de decisió en la configuració del futur Govern de la Generalitat de Catalunya.

ERC ha aconseguit un dels seus objectius, assolir els 500.000 vots. I ho ha fet amb escreix, donat que els ha superat en més de 40.000 butlletes, de les 271.000 que va aconseguir el 1999. Unes xifres que han confirmat el creixement que aquesta formació ja va obtenir en les

municipals del mes de maig. De fet, els resultats del passat diumenge 16 de novembre han ratificat els que ja es van produir en aquells comicis municipals. Els que fins ara eren els dos grans partits han patit un retrocés electoral important (més de 300.000 vots entre els dos), mentre que la resta de formacions han mantingut els creixements electorals ja experimentats el passat mes de maig. A banda del creixement espectacular d'ERC, el PP també ha millorat els resultats del 1999. Dels 12 escons (297.265 vots) ha passat a 15 escons (390.650 vots). El candidat popular, Josep Piqué, ha aconseguit l'objectiu marcat de millorar els resultats dels anteriors comicis catalans, però ha estat una victòria agredolça. Piqué esdevindrà el líder d'un PP català que, amb gairebé tota seguretat, tindrà un paper marginal en el nou mapa polític català, donat que els seus 15 diputats no són suficients per reeditar els acords parlamentaris amb CiU, i encara menys per a entrar en un possible govern, com pretenia Piqué. Per la seva banda, ICV-EUiA ha aconseguit refermar la consolidació d'aquest espai polític hereu del PSUC, com ja va passar el maig. Dels 3 diputats (més els dos que va obtenir, un a Girona i un a Tarragona, gràcies a la coalició electoral amb el PSC en aquestes dues demarcacions i a la de Lleida, del 1999) els ecosocialistes han obtingut 9 escons (amb 240.358 vots). Joan Saura ha fet que la seva formació sigui indispensable en una possible coalició de govern dels partits d'esquerra.

El nou mapa polític català deixa un ampli ventall de possibilitats. De moment, davant d'aquest panorama tan obert, totes les formacions han volgut

El primer Parlament del postpujolisme és més plural.

Tot i la victòria en nombre d'escons de Convergència i Unió, l'augment espectacular d'ERC, que passa a ser la tercera força, deixa la clau del futur Govern als republicans. Mentrestant, el PSC torna a veure passar per davant la possibilitat d'una victòria electoral clara a Catalunya.

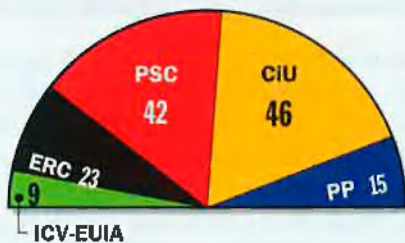
16
N

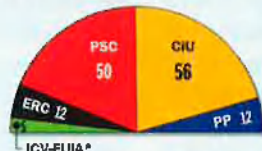

Repartiment d'escons al Parlament de Catalunya

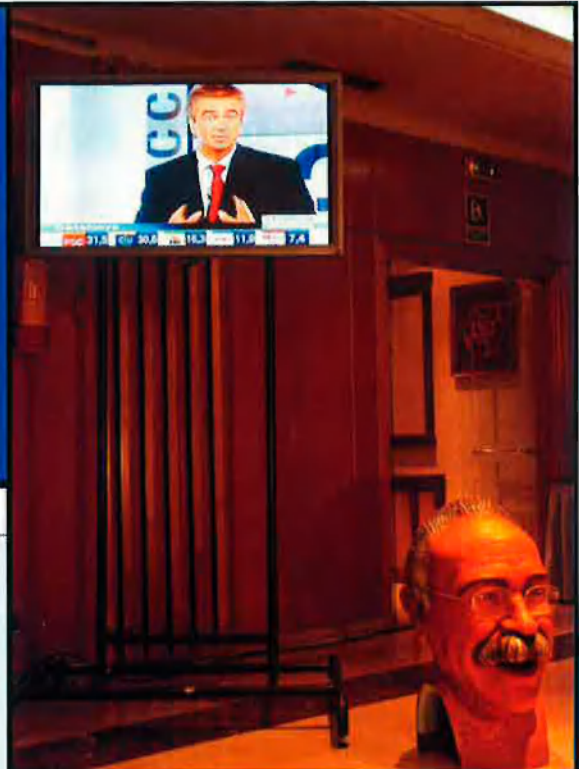
Distribució del Parlament de Catalunya el 2003

Distribució del Parlament de Catalunya el 1999

*ICV va anar en coalició a Tarragona, Lleida i Girona amb el PSC

A l'esquerra, Pasqual Maragall saluda la seva militància. A la dreta, una imatge de la seu electoral d'ERC. Sota una pantalla de televisió reposa un capgròs que reproduïx el candidat republicà, Josep-Lluís Carod-Rovira.

escombrar cap a casa amb les seves propostes de pacte.

ERC, tal com ja ha proposat des de fa temps, amb la força dels 23 parlamentaris, reivindica més que mai un govern de concentració per a tirar endavant els grans projectes polítics de Catalunya, és a dir, un sistema de finançament i un estatut nous. Aquesta proposta inclou "totes les formacions polítiques de tradició catalanista", és a dir, totes excepte el PP.

El govern de concentració, però, és molt inviable, si més no si s'observa la reacció del PSC i ICV. El candidat socialista, Pasqual Maragall, com ja va fer el 1999, es presenta com a guanyador dels comicis, donat que supera en poc més de 8.000 vots la federació d'Artur Mas. El dirigent socialista considera que seria absurd anar en contra de "la voluntat del poble de Catalunya": un govern entre les formacions d'esquerra. Per la seva part, ICV també defensa que ara les formacions "progressistes" són majoritàries i que, per tant, no tindria sentit cap altre tipus de coalició de govern que integrés

CiU. I adverteix també a ERC que no es pot repetir l'error del 1980, quan no hi va haver pacte d'esquerres i Pujol va aconseguir ser investit president. En les seves argumentacions, PSC i ICV no descarten la possibilitat d'arribar a enteses amb

ceptaran que els vots d'un possible soci de govern puguin ser diferents al Parlament de Catalunya i al Congrés dels Diputats. I en la mateixa nit electoral, Carod-Rovira va advertir que si entren en un govern significarà que s'hauran aca-

CiU guanya les eleccions, en nombre d'escons, per setena vegada. Però el futur color del Govern català passa per les mans d'ERC

CiU, en qüestions d'interès general, com l'elaboració d'un nou estatut.

Sigui com sigui, ERC ha aconseguit ser determinant en aquest nou mapa polític català. I, de moment, els republicans ja han deixat clar que la seva participació en un govern farà incompatible que els seus socis puguin pactar amb el PP a Madrid. Un advertiment per a CiU. També han deixat clar que no ac-

bat les comissions que determinades empreses paguen a partits.

Artur Mas diu que confia a ser president gràcies a "la majoria nacionalista". Pasqual Maragall considera que és possible un canvi de govern. Però serà Carod-Rovira qui li doni la raó a l'un o a l'altre. Ara, és l'hora dels pactes.

Enric Rimbau